

[Ib Nørlund]

her drejer sig om. Det forekommer mig, at hun ved sådanne lejligheder tager søndags-skoleforklædet på, men det svarer ikke til den antiimperialistiske befrielseskamps problemer og de dybtgående modsætninger, som opfylder dem.

Det er ikke bare et spørgsmål om, at nu skal de rige lande være flinke ved de fattige lande, for i begge slags lande findes der jo forskellige klasser. Midlerne til den u-landshjælp, der ydes fra rige lande, kommer selvfølgelig væsentligt fra den arbejdende befolkning i de pågældende lande, og det er der også – også hos os – en ganske overvejende forståelse for. Men så har man også krav på, at de anvendes til virkelig solidaritet med folkene. I hele denne samlede u-landshjælp, som man kalder det, indgår jo også dem, som på disse områder bare søger geschæft, eller som er interesserede i u-landshjælp for at kunne vælte byrder fra den hjemlige økonomiske krise over på også nye lande, eller som vil prøve at fremme den kapitalistiske udvikling i de nye lande, danne nye overklasser dér, og ikke mindst indgår visse internationale organisationer og banker som redskaber for en sådan politik.

Også ministeren er lidt inde på nogle af de vanskeligheder, som opstår, idet hun lidt let-sindigt, synes jeg, appellerer til de solide egeninteresser, som man også kunne have i udviklingen på disse områder. Da må man spørge, hvis egeninteresser det her drejer sig om./

Vi kan godkende den politik med hensyn til at afskrive gæld, der er gjort rede for, det er sådan set begrundet i det foregående, men til slut vil jeg bare sige, at befrielsesprocessen også er en social kamp. Hvor den har fremmet den kapitalistiske udviklings veje i u-landene, har den også inddraget dem dybere i dette systems verdensomspændende krise. Derfor står også over for det, vi her har beskæftiget os med, samtidig kravet om kampen for en ny økonomisk verdensorden imod en ny vækst af kolonialisme og racisme, en solidaritet med den antiimperialistiske kamp, hvor den undertrykkelse, som folkene dér har lidt under i århundreder, også kan nødsage dem til at hævde sig med magt. Derfor må det også høre med til hele indsatsen på u-landspolitikens område, at man erkender denne forpligtelse til solidaritet, at man opgi-ver det dobbelte bogholderi, som har præget

dansk u-landspolitik, og som for øjeblikket gør det så åbenbart i Sydafrikaproblematikken.

Hvis jeg ikke på anden måde kan overbevise regeringen om det, kan jeg måske henvise til, hvad hr. Lasse Budtz sagde, for hvis man ikke virkelig udvikler solidariteten med frihedsbevægelserne og frihedskampene i disse lande, er det, vi får at vide, at så åbner man for verdenskommunismen, og det ville jo være skrækkeligt.

Bolvig (RV):

I en debat her i tinget i efteråret sagde hr. Nauerby, at det radikale venstres synspunkter og indstilling stod fjernere fra fremskridtspartiet end noget andet partis. Jeg føler i denne debat trang til at genkalde mig disse meget elskværdige bemærkninger. Det radikale venstre står ganske rigtig fjernt, meget fjernt, fra holdningen bag fremskridtspartiets formulering af sin forespørgsel, der viser en så snæversynet samfundsopfattelse, at det er ufatteligt, at partiet har en så stor tilhænger-skare. Det er deprimerende, at man i et så veloplyst samfund som det danske kan få stemmemæssig succes på at appellere til egoisme og selvished, men det viser, fru minister, nødvendigheden af, at vi i langt større udstrækning end hidtil gør en indsats for at fortælle befolkningen om det dygtige og udmærkede arbejde, der fra dansk side udføres i de forskellige udviklingslande.

Jeg er enig med hr. Lasse Budtz i, at Danidas stab bør udbygges, og jeg tror, vi bl. a. skal udbygge den med folk, der er i stand til at fortælle om de opgaver, Danmark har i de forskellige udviklingslande.

Danmark er et ufatteligt rigt land sammenlignet med landene i Asien, Afrika og Latinamerika. Den velstand, vi har, er opbygget gennem flid og dygtighed her i landet, men også gennem en enorm udnyttelse af de fattige lande. Vi er her i landet med rette stolte over at have opbygget en social velfærdsstat, hvor vi er i stand til at hjælpe mennesker i nød, hvor syge kommer under forsvarlig behandling, og hvor regulær sult er ukendt. Finder hr. Jørgen Junior og hans kolleger ikke, at vi på den baggrund er moralsk forpligtet til at hindre nød og elendighed for mindre heldigt stillede mennesker? Der er ikke i princippet efter min mening forskel på